

Bősze Péter – Pintér Ambrus

Búcsú Grétsy Zsombortól

Megdöbbenve hallottuk, hogy dr. Grétsy Zsombor 2011. október 19-én, 42 éves korában, váratlanul elhunyt.

Zsombor orvosnak tanult, a Semmelweis Orvostudományi Egyetemen végzett. Lapunk első szerkesztője és a Nyelv és Tudománynak is munkatársa

volt. Számos nyelvtudományi cikket írt. Nyelvészeti, történeti és még sok másban való jártassága hihetetlen volt; egy kivételes képességű ember hagyott itt bennünket.

BÚCSÚBESZÉD

Pintér Ambrus

*És mégis, mégis szakadatlanul
szemközt a leáldozó nappal
mindaz, mi elmúlt, halhatatlan.*

Pilinszky János verstöredékét írta tablójára egy nemrég végzett pannonhalmi osztály. Két év múlva már a 25 éves érettségi találkozótok következik. Negyedszázaddal ezelőtt a harmadik osztályt kezdtétek. Félidőben voltatok, nagyon fontos két közös esztendővel mögöttetek. Olyan két esztendővel, amelyik még egy kicsit a gyermekkor gondtalanságát próbálta megőrizni, de egyre fogyó eséllyel. Felnöttesen kezdtétek már elfogadni az elég nagyméretű osztály sokféle tagját, és már kialakultak a növekedéshez olyan fontos barátságok. Akkor talán még csak sejtettétek, de mostanra már talán mindannyian tudjátok is, hogy ez a négy év életetek talán legfontosabb éve volt. A legnagyobb növekedés ideje: a gyermekorból a felnőttébe növekedés ideje.

*„Utasok vagyunk mik Urunk,
Útban a múltból, melyet nem feledhetünk,
A jövő felé, mely elöl nem menekülhetünk”*

– imádkoztuk együtt ballagástok napján. Akkor persze még nem is akart senki közületek menekülni a jövőtől. Mert az útra bocsátó kikötőből még nem látszik félelmetesnek a tenger. Csak izgalmasnak. Az izgalmatok meg minden 18 éves élete nélkülözhetetlen részeként fogadja.

Isten a közös úton mindannyiunknak saját, személyre szabott (érlelő, nagyvá tevő) feladatokat ad. Ezek a feladatok sokszor nagyon eltérnek az indulási elképzeléseinktől. Ami meg még nehezebbé teszi ezeket a feladatokat: jelentősen eltérnek azok elképzeléseitől, akik körülöttünk vannak, akik szeretnek bennünket, akik útitársaink. Isten titkai ezek a feladatok. Zsombor feladatai is ilyenek voltak. Nehéz feladatok, amelyek terheit azoknak is viselniük kellett, akik szerették őt.

Isten bocsássa meg nekünk, hogy sokszor nehezen fogadtuk ezt a megosztást, sokszor türelmetlenek voltunk, sokszor magára hagytuk őt. Hisszük azt, hogy a betegségeinket hordozó Jézus, mindannyiunk útitársa nem hagyta magára őt. Akkor is bíznunk kell, ha a látszat ellenünk szól. Hinnünk kell, hogy Isten valósága messze felette van az ember látszatán. Jézus élete akkor került legközelebb a teljességhez, amikor végsőkig kiszolgáltatottan a keresztben két gonosztevő között meghalt. Ennek a vereségében győztes Jézusnak szeretetébe ajánljuk Zsombort.

Úgy búcsúzunk tőle, ahogy az érettségi után elbúcsúztunk egymástól. Nem a végleges elszakadás hitével, hanem a véglegesen egymáshoz tartozó társak reményével: „*mindaz, mi elmúlt, halhatatlan*”. Mert megéltük ezt a múltat. Fájdalommal és örömmel. Nem csak úgy megesett velünk. Több-kevesebb tudatossággal birtokba vettük. Elmúlt és nem nyomtalanul eltűnt, mintha nem is lett volna. Elmúlt és ezért halhatatlan. Isten rendje szerint.

Emberi mércével rövidnek, töredékesnek látszik Zsombor élete. De életünket nem az idő teszi teljessé, hanem Isten, aki Ura az időnek is, aki egyenként számon tart bennünket, személyre szabottan határozza meg érésünk idejét. Ezzel a reménnyel búcsúzunk mindannyian, akik vándorlásának társai voltunk. Mindazok, akik itt éltek vele és körülötte. Mindazok, akiknek az ő botladozó élete is fontos volt. Ezért mondjuk el most is, mint időszerűt, a ballagási imádságunk befejezését:

*„Urunk Jézus!
Légy útitársunk továbbra is,
Hogy biztosan járjunk utadon,
Míg el ne érjük benned a teljes gyakorúságot.”*

KÖSZÖNJÜK ZSOMBOR!

Zsombor, „botladozó” életed nekem, nekünk is fontos volt; „vándorlásaidnak”, ha rövid ideig is, de társai voltunk. Veled kezdtem, együtt indítottuk útjára a Magyar Orvosi Nyelv című folyóiratot. Tudásod, nyelvi lángelméd nélkül vajmi nehezen boldogultam volna. Elvégezted az orvosi egyetemet, de az orvosi pálya nem vonzott; nyelvészetre rejtjelezett géneket örököltél, még hozzá meghatározókat – a szaknyelvben domináns géneknek mondjuk az ilyeneket. Ezek a parányi DNS-darabkák nem tűrnek ellentmondást: a nyelvészet mélységeibe vittek Téged is. Mindent tudtál az orvosi nyelvről, a magyar nyelvről: mindnyájan csodáltuk meglátásaidat, gondolataidat és hihetetlen szellemességedet. Játékoságo-

don, a folyóiratban megjelent „nyelvjátékaidon” bámulattal szórakoztunk. Senki nem tudott hasonlókat írni. Részt vettél a magyar orvosi nyelv egyetemi oktatásában is, köszönet érte. Sajnos betegséged megakadályozta a közös munkát, és útjaink elváltak. Igen, megszakadt a közös munka, ám közreműködésedet nem felejtjük el; ez is „halhatatlan”. Köszönöm a sorsnak, hogy társad lehettem, köszönöm segítségedet, oktatásaidat, és mindnyájan hálásak vagyunk orvosi nyelvünkért tett erőfeszítéseidért. A Magyar Orvosi Nyelv szerkesztői, olvasói és a szaknyelvünket szeretők ezrei nevében búcsúznak Tőled. Köszönöm a barátságodat.

Bősze Péter